

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 07, 2015

Nummer 7, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:345](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:336](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:325](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:352](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:326](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:341](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:351](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:346](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:347](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:327](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:350](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:349](#) 17-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:274](#) 10-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:96](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:193](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:218](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:136](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:192](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:195](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:207](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:191](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:216](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:137](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:197](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:210](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:190](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:208](#) 03-02-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:202](#) 03-02-2015

RECHTSPRAAK

Is de uitlating ‘jij bent een mierenneuker’ een belediging?

Het middel klaagt dat het hof zijn oordeel dat de in de bewezenverklaring vermelde bewoordingen ‘jij bent een mierenneuker’ als belediging in de zin van artikel 266 Sr kunnen worden aangemerkt ontoereikend heeft gemotiveerd.

De bewezenverklaring houdt in dat het gaat om een belediging die iemand mondeling in zijn tegenwoordigheid is aangedaan. In een dergelijk geval moet een uitlating als beledigend worden beschouwd indien zij de strekking heeft die ander aan te randen in zijn eer en goede naam. Het oordeel dat daarvan sprake is zal bij woorden waarvan het gebruik op zichzelf in het algemeen niet beledigend is, afhangen van de context waarin de uitlating is gedaan (vgl. HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ9796, *NJ* 2010/671).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, nadat zijn blikje bier was afgepakt, verbalisant [verbalisant 1] die bezig was met de ordehandhaving in het openbaar en waarneembaar voor aanwezige derden, heeft toegevoegd de woorden ‘jij bent een mierenneuker’, daarmee het gezag van de optredende politieagent ondermijnend. Het oordeel van het hof dat die uitlating in deze context de strekking had de agent in zijn eer en goede naam aan te tasten is niet ontoereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:274

Zaaknummer: 14/01244

Wetsartikelen: 266 Sr

RECHTSPRAAK

***Een afschrift van de daarop betrekking hebbende stukken wordt
alsnog aan de raadvrouw van de aanvrager toegezonden.***

Het hof heeft in hoger beroep – met vernietiging van een vonnis van de Rechtbank Arnhem van 22 oktober 2008 – de aanvrager ter zake van ‘medeplegen van moord’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertien jaren, welke straf bij arrest van de Hoge Raad van 6 november 2012 is verminderd tot twaalf jaren en zes maanden.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd dat de Hoge Raad de aanvraag tot herziening zal afwijzen.

Naar aanleiding van de aanvraag is door de advocaat-generaal op de voet van artikel 468 lid 2 Sv een nader onderzoek ingesteld als bedoeld in artikel 463 Sv. Een afschrift van de daarop betrekking hebbende stukken is niet overeenkomstig artikel 466 lid 2 Sv in verbinding met artikel 463 lid 6 Sv aan de raadvrouw van de aanvrager toegezonden. De Hoge Raad zal de advocaat-generaal daartoe alsnog in de gelegenheid stellen, zodat de raadvrouw – gelet op artikel 466 lid 2 Sv – desgewenst binnen zes weken nadat de advocaat-generaal de stukken heeft toegezonden, de herzieningsaanvraag nader schriftelijk kan toelichten. De advocaat-generaal zal ingeval de aanvraag nader schriftelijk wordt toegelicht, op na te noemen of op een nadere terechtzitting opnieuw kunnen concluderen.

De Hoge Raad stelt de advocaat-generaal in de gelegenheid een afschrift van de onder 4 bedoelde stukken toe te zenden aan de raadvrouw van de aanvrager, verwijst de zaak naar de rolzitting van 24 maart 2015 en houdt elke verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:218

Zaaknummer: 14/02074

Wetsartikelen: 457 Sv en 468 Sv

RECHTSPRAAK

Onder mishandeling moet ook het bij een ander teweegbrengen van een min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording in of aan het lichaam worden verstaan.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat sprake is van 'letsel', zoals onder 1 is bewezenverklaard.

Onder 'mishandeling' in de zin van artikel 300 Sr moet worden verstaan het aan een ander toebrengen van lichamelijk letsel of pijn alsmede – onder omstandigheden – het bij een ander teweegbrengen van een min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording in of aan het lichaam, een en ander zonder dat daarvoor een rechtvaardigingsgrond bestaat. (Vgl. HR 9 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2677, NJ 2014/402.)

Het hof heeft vastgesteld dat het afscheren van een aanzienlijk deel van het hoofdhaar van [betrokkene 1] plaatsvond terwijl zij was vastgepakt door de verdachte en haar mededader, die de armen van [betrokkene 1] op haar rug vasthield. Onder omstandigheden – waaromtrent het hof niets heeft vastgesteld – kan dit als een min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording aan het lichaam worden beschouwd. Het hof heeft evenwel in overeenstemming met de tenlastelegging bewezenverklaard dat [betrokkene 1] door die gedraging van de verdachte letsel heeft bekomen. Dit kan echter uit de bewijsvoering van het hof niet worden afgeleid terwijl – anders dan het hof heeft geoordeeld – noch naar algemeen taalgebruik noch naar verkeersopvattingen het afscheren van hoofdhaar kan worden aangemerkt als het toebrengen van lichamelijk letsel. De bewezenverklaring van het als feit 1 tenlastegelegde is dus in dit opzicht niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het als feit 1 tenlastegelegde alsmede de strafoplegging, waaronder begrepen de beslissingen omtrent de vordering van de benadeelde partij, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:197

Zaaknummer: 13/06255

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten omtrent innerlijke tegenstrijdigheid bewijsmiddelen, bedreiging met geweld en het uitdrukkelijk onderbouwd standpunt.

Advocaat-generaal W.H. Vellinga heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het hof dan wel verwijzing van de zaak naar een aangrenzend hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het tweede middel richt zich tegen de motivering van de bewezenverklaring ten aanzien van 'bedreiging met geweld'.

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met geweld is vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de bedreigde in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat geweld jegens hem zou worden uitgeoefend (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659, *NJ* 2005/448).

Uit de vaststellingen van het hof valt af te leiden

- dat het slachtoffer, een pizzakoerier met door de daders bestelde pizza's, 's avonds naar een adres met een niet bestaand huisnummer is gelokt,
- dat de daders hem aldaar op straat met een paar man hebben opgewacht,
- dat twee van hen hun gelaat hadden bedekt en dus kennelijk niet herkend wilden worden,
- dat zij hem op agressieve wijze zeiden dat hij geld moest geven.

Het oordeel van het hof dat aldus sprake is van bedreiging met geweld in de zin als hiervoor bedoeld, is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. De bewezenverklaring is dan ook naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel faalt.

Het derde middel bevat in de eerste plaats de klacht dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd op de grond dat de inhoud van de bewijsmiddelen onder 4, 5 en 6 innerlijk

tegenstrijdig is wat betreft de bij de uitvoering betrokken personen.

De innerlijke tegenstrijdigheden waar in de klacht op wordt gedoeld, betreffen het aantal personen dat actief bij de beroving van het slachtoffer betrokken was en het daderschap van [medeverdachte 1]. Aan het daderschap van de verdachte, die de roepnaam [verdachte] droeg (bewijsmiddel 1) en wiens betrokkenheid uit de bewijsmiddelen 5 en 6 blijkt, doen die tegenstrijdigheden evenwel niets af, terwijl uit die bewijsvoering eveneens blijkt dat de beroving tezamen en in vereniging met anderen is gepleegd. Aan een behoorlijke motivering van de bewezenverklaring staan de gestelde tegenstrijdigheden dan ook niet in de weg, zodat de klacht tevergeefs is voorgesteld.

In de tweede plaats bevat het middel de klacht dat het hof, door de verklaringen van [medeverdachte 2] en [medeverdachte 1] tot het bewijs te bezigen, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake de betrouwbaarheid van die verklaringen.

Blijkens de aan het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 17 januari 2013 gehechte pleitnotities heeft de raadsman van de verdachte aldaar het volgende aangevoerd:

‘Cliënt dient te worden vrijgesproken wegens het ontbreken van overtuigend bewijs.

Wanneer u cliënt wilt veroordelen, kan dat. Wettig bewijs is er voldoende.

Wanneer u door zijn strafblad of door zijn verklaring tegenover de politie van 20 april 2010¹ of welke andere reden dan ook ervan overtuigd bent dat hij schuldig is, kunt u de verklaringen van [medeverdachte 2] en [medeverdachte 1] voor het bewijs gebruiken.

Wanneer de overtuiging van zijn schuld en de wil om te veroordelen niet op voorhand aanwezig zijn, denk ik dat geen andere uitkomst dan vrijspraak mogelijk is. Door de beschikbare bewijsmiddelen kunt u niet overtuigd raken. En dat is wel wat art. 338 Sv eist. Ik licht dat toe. (...)

Medeverdachte [medeverdachte 1] verklaart eerst dat de beroving gepleegd is door [medeverdachte 3] en [medeverdachte 2]. Later verklaart hij dat [medeverdachte 3] en [medeverdachte 4] het eerst bij de pizzakoerier aankwamen en dat [medeverdachte 2] en cliënt later uitstapten en naar de pizzakoerier liepen. Eerst 2 en daarna 4 man dus. (...)

Medeverdachte [medeverdachte 2] verklaart eerst dat cliënt, [medeverdachte 4] en [medeverdachte 3] de pizzakoerier beroofden terwijl hijzelf vanaf een afstandje toekeek en [medeverdachte 1] in de auto zat. Vervolgens verklaart hij echter dat [medeverdachte 1],

[medeverdachte 3], cliënt en [medeverdachte 4] de beroving hebben gepleegd. Zelf stond hij toen aan de andere kant van het Plein. Eerst 3 en daarna 4 man dus. (...)

De verdediging acht [slachtoffer] als getuige betrouwbaarder dan [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] bij elkaar. En [slachtoffer] belast cliënt op geen enkele manier.

Medeverdachte [medeverdachte 3] verklaart bij de R-C dat [medeverdachte 1] tegen de koerier zei: "geef me je geld". Hij verklaart ook dat hij samen met [medeverdachte 2] en [medeverdachte 1] bij de pizzakoerier stond.

Zowel over de rol van [medeverdachte 1] als over het aantal betrokkenen ondersteunt de verklaring van [medeverdachte 3] die van [slachtoffer]. Aangezien [medeverdachte 3] met deze verklaring ook zichzelf belast, heeft hij geen reden te liegen.

Volgens [medeverdachte 3] verklaren [medeverdachte 2] en [medeverdachte 1] belastend over cliënt omdat [medeverdachte 1] ruzie heeft met cliënt.

De raadvrouw van cliënt heeft in eerste aanleg aangegeven dat [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] alle gelegenheid hebben gehad hun verklaringen op elkaar af te stemmen. Datzij dit werkelijk gedaan hebben, is heel aannemelijk.

Beiden verklaren aanvankelijk immers dat [medeverdachte 1] in de auto bleef zitten, iets waarvan we inmiddels weten dat het onzin is. Dat [medeverdachte 2] dit verklaart zonder voorafgaand overleg met [medeverdachte 1] is erg onwaarschijnlijk. Hoe zou hij immers moeten weten dat [medeverdachte 1] dit verklaard heeft als hij hem daarover niet gesproken heeft? Hij heeft het in ieder geval niet waargenomen.

Volgens [medeverdachte 3] was cliënt er die avond helemaal niet bij. Niet toen de beroving plaatsvond en niet later op de avond.

Cliënt zelf weet echt niet meer wat hij op de avond van 12 november 2009 heeft gedaan. Hij geeft wel aan in de betreffende periode regelmatig omgang gehad te hebben met de medeverdachten. Van beroving van een pizzakoerier weet hij echter niets.

Afgezien van de verklaringen van [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] is er niets waaruit ook maar enige betrokkenheid van cliënt kan worden afgeleid. Gelet op hetgeen hiervoor over deze verklaringen is opgemerkt, dient cliënt te worden vrijgesproken. (...)

Hetgeen door de verdediging ter toelichting is aangevoerd, heeft het hof kennelijk aldus opgevat dat het slechts betrekking heeft op de door de rechter overeenkomstig artikel 338 Sv te bekomen overtuiging dat het tenlastegelegde feit door de verdachte is gepleegd. Geen

rechtsregel gebiedt de rechter te motiveren op grond waarvan hij die overtuiging heeft bekomen. Het hof heeft dat betoog dan ook niet behoeven op te vatten als een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt in de zin van artikel 359 lid 2 Sv.

Het middel faalt in beide onderdelen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:207

Zaaknummer: 13/03063

Wetsartikelen: 359 Sv en 285 Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk wegens niet (tijdig) indienen schriftuur.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:137

Zaaknummer: 14/01381

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk wegens niet (tijdig) indienen schriftuur.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:208

Zaaknummer: 14/03009

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk wegens niet (tijdig) indienen schriftuur.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:195

Zaaknummer: 13/04457

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Geen belang, nu een nieuwe behandeling van de zaak niet tot een andere uitkomst ten aanzien van de bewezenverklaring zal leiden.

Het middel klaagt in de eerste plaats dat het hof niet voor alle voor de bewezenverklaring redengevende feiten of omstandigheden met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel heeft aangegeven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Indien het gaat om feiten of omstandigheden die door de rechter redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, dient de rechter die zich aldus – al dan niet in reactie op een bewijsverweer – beroept op bepaalde niet in de bewijsmiddelen vermelde gegevens, met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging

(a) die feiten of omstandigheden aan te duiden, en

(b) het wettige bewijsmiddel aan te geven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend.

Daarnaast geldt dat ingeval het feiten of omstandigheden betreft die zijn vervat in processen-verbaal, verslagen van deskundigen of andere schriftelijke bescheiden, die stukken ter terechtzitting dienen te zijn voorgelezen of daarvan aldaar de korte inhoud moet zijn medegedeeld (vgl. HR 24 juni 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF7985, NJ 2004/165).

Het hof heeft blijkens zijn bewijsoverweging onder meer redengevend geacht voor de bewezenverklaring dat de verdachte (i) de snelheid van zijn auto eerst heeft vermeerderd en, nadat het stopbord was aangezet, pas 500 meter verderop is gestopt, (ii) heeft verklaard binnendoor naar huis te rijden in plaats van over de snelweg A1, omdat hij deze weg kende, (iii) heeft verklaard dat hij de papieren van de aanhangwagen thuis had laten liggen en dat hij daarmee wel naar het bureau zou komen en (iv) ondanks deze afspraak niet naar het politiebureau is gekomen.

Het betreft hier gegevens die niet in de bewijsmiddelen zijn vermeld terwijl het hof in zijn overweging evenmin met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel heeft

aangegeven waaraan het die feiten of omstandigheden heeft ontleend.

In gevallen waarin niet alle redengevende feiten of omstandigheden kunnen worden afgeleid uit de gebezigde bewijsmiddelen en evenmin met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel is aangegeven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend, kan echter het verhandelde ter terechtzitting – waaronder begrepen de inhoud van de aldaar voorgehouden stukken van het dossier alsmede hetgeen aldaar naar voren is gebracht – aanleiding zijn voor het oordeel dat een nieuwe behandeling van de zaak niet tot een andere uitkomst ten aanzien van de bewezenverklaring zal leiden, zodat de verdachte in cassatie niet een voldoende in rechte te respecteren belang heeft bij zijn klacht over de toereikendheid van de bewijsvoering. In dergelijke gevallen kan zo een klacht met toepassing van artikel 81 lid 1 RO of, indien het beroep in cassatie uitsluitend deze klacht bevat, met toepassing van artikel 80a RO worden afgedaan (vgl. HR 2 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ5960, *NJ* 2013/383, r.o. 2.4).

Gelet op hetgeen is vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8 tot en met 10 en in aanmerking genomen dat de schriftuur, die is ingediend na de in de in HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, *NJ* 2013/241, r.o. 2.8 genoemde datum 1 oktober 2012, geen melding maakt van een rechtens te respecteren belang in de hiervoor bedoelde zin, kan het middel in zoverre niet tot cassatie leiden.

Voor zover het middel voorts klaagt dat uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer het daderschap van de verdachte kan worden afgeleid, moet worden vooropgesteld dat aan het enkele voorhanden hebben van door een vermogensdelict ontvreemde goederen niet zonder meer de conclusie kan worden verbonden dat de betrokkene die goederen ook door het plegen van dat vermogensdelict heeft verkregen. Voor de beoordeling van de betekenis die aan dat voorhanden hebben moet worden gehecht, zijn de feiten en de omstandigheden van het geval van belang.

Nu het hof uit de onder 2.2.2 en 2.2.3 weergegeven bewijsvoering heeft kunnen afleiden dat het de verdachte is geweest die het in de bewezenverklaring omschreven feit heeft gepleegd, kan het middel ook in zoverre niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:202

Zaaknummer: 13/05507

Wetsartikelen: 80a RO en 310 Sr

RECHTSPRAAK

Appèldagvaarding niet op rechtsgeldige wijze betekend.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat verstek kon worden verleend tegen de niet-verschenen verdachte en betoogt daartoe dat de appèldagvaarding niet rechtsgeldig is betekend.

De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. Het hof heeft de verdachte met toepassing van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep.

Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevinden zich:

(i) een 'Akte rechtsmiddel' van 11 juli 2013 inhoudende dat de verdachte woont te Amersfoort, [a-straat 1];

(ii) het dubbel van de dagvaarding van de verdachte om te verschijnen ter terechtzitting in hoger beroep van 2 december 2013 met daaraan gehecht een akte van uitreiking die inhoudt dat die dagvaarding op 4 oktober 2013 is aangeboden op het adres '[a-straat 1], Amersfoort', maar aldaar niet is uitgereikt omdat 'volgens mededeling van degene die zich op het door mij ingevulde adres bevond, de geadresseerde daar niet woont noch verblijft' en dat de dagvaarding vervolgens op 10 oktober 2013 aan de griffier van de Rechtbank Oost-Nederland is uitgereikt;

(iii) een tweetal ID-staten SKDB van onderscheidenlijk 22 november 2013 en 29 november 2013, inhoudende dat een 'huidig GBA-adres' niet beschikbaar is en dat door de verdachte op 31 oktober 2013 als woon- of verblijfplaats is opgegeven het adres [a-straat 1], Amersfoort.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep vermeldt als adres van de verdachte: Amersfoort, [a-straat 1]. Gelet hierop en op de inhoud van de stukken zoals hierboven weergegeven, heeft het hof kennelijk geoordeeld dat dit adres de feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte is. Nu uit de aan de Hoge Raad toegezonden stukken niet blijkt dat een afschrift van de appèldagvaarding is gezonden aan dit adres, zodat het ervoor moet worden gehouden dat dit niet is geschied, is het in de bestreden uitspraak besloten liggende

oordeel van het hof dat de appèldagvaarding op rechtsgeldige wijze is betekend, onbegrijpelijk.

De klacht is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de appèldagvaarding om doelmatigheidsredenen nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:191

Zaaknummer: 14/00032

Wetsartikelen: 434 Sv

RECHTSPRAAK

De toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de daarmee samenhangende schadevergoedingsmaatregel zijn toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de benadeelde partij [betrokkene 1] de schade waarvan zij vergoeding vordert als gevolg van het bewezenverklarde feit heeft geleden, van een onjuiste rechtsopvatting getuigt, althans dat de toewijzing van de vordering van [betrokkene 1] en de oplegging van de daarmee samenhangende schadevergoedingsmaatregel onvoldoende met redenen zijn omkleed.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte hoofdelijk aansprakelijk is voor de door de benadeelde partij [betrokkene 1] geleden materiële schade en de verdachte uit dien hoofde veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 220.090, vermeerderd met de wettelijke rente daarover vanaf 9 juli 2009 tot aan de dag van de voldoening, met dien verstande dat indien en voor zover een van de mededaders aan zijn verplichting tot schadevergoeding heeft voldaan, de verdachte in zoverre van zijn betalingsverplichting is bevrijd. Het hof heeft de verdachte voorts de verplichting opgelegd dat bedrag aan de Staat te betalen ten behoeve van [betrokkene 1], bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 365 dagen hechtenis, met de in dat verband gebruikelijke bepalingen. Het hof heeft daaromtrent het volgende overwogen:

‘Vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1]

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt € 220.090,00. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen.

De raadsman heeft zich op het standpunt gesteld dat tussen de door [betrokkene 1] geleden schade en het door verdachte gepleegde strafbare feit geen rechtstreeks verband bestaat in de zin van artikel 51f van het Wetboek van Strafvordering.

Het hof overweegt hieromtrent dat zonder het ter beschikking stellen van de bankrekeningen

van Janssen en Vos en het contant maken van het geld, de schade van het slachtoffer niet was ontstaan. Immers, het geld is rechtstreeks van de rekening van de benadeelde overgemaakt via overschrijvingskaarten op de rekening van Janssen. De bewezenverklarde handeling staat in rechtstreeks verband met de wegnemingshandeling (middels de ontvreemde overschrijvingskaarten) en is zodanig bepalend voor het ontstaan van de schade, dat deze schade moet worden gezien als het rechtstreekse gevolg van de bewezenverklarde gedraging.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het primair bewezenverklarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden. Verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering zal worden toegewezen. Om te bevorderen dat de schade door verdachte wordt vergoed, zal het hof de maatregel van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht opleggen op de hierna te noemen wijze.'

Het oordeel van het hof dat het bewezenverklarde witwassen van grote geldbedragen en het in de bewezenverklaring bedoelde misdrijf waaruit die geldbedragen – onmiddellijk of middellijk – afkomstig waren, in zodanig nauw verband staan tot elkaar dat de benadeelde partij [betrokkene 1] door het 'medeplegen van witwassen' rechtstreeks schade heeft geleden, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, in aanmerking genomen de uit de bewijsvoering blijkende feiten en omstandigheden, niet onbegrijpelijk. Het is voorts, mede in het licht van hetgeen door de verdediging is aangevoerd, toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:216

Zaaknummer: 13/05764

Wetsartikelen: 51f Sv

RECHTSPRAAK

Beroep op noodweerexces onvoldoende gemotiveerd verworpen.

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt dat het hof het beroep op noodweer(exces) ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Gedragingen van de verdachte voorafgaande aan de wederrechtelijke aanranding door het latere slachtoffer kunnen onder omstandigheden in de weg staan aan het slagen van een beroep op noodweer(exces) door de verdachte. Dat is bijvoorbeeld het geval indien de verdachte de aanval heeft uitgelokt door provocatie van het latere slachtoffer en hij aldus uit was op een confrontatie (vgl. HR 28 maart 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU8087, NJ 2006/509).

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte, door de woning wederom te betreden nadat hij daaruit was verwijderd, de confrontatie met de aangever heeft gezocht en dat geenszins aannemelijk is geworden dat de wijze waarop de verdachte opnieuw uit de woning is verwijderd zodanig was dat zich – kort gezegd – een noodweersituatie voordeed.

Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte bij zijn terugkeer in de woning meteen werd besprongen en tegen de grond werd gedrukt, en dat het hof de juistheid van de door de verdachte in dat verband ter terechtzitting in hoger beroep afgelegde verklaring, onder meer inhoudende dat hij de woning opnieuw heeft betreden om – onder meer – zijn huissleutels op te halen, in het midden heeft gelaten.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:190

Zaaknummer: 13/03091

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Oproeping rechtsgeldig betekend en verzoek tot aanhouding terecht afgewezen.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de oproeping voor de terechtzitting van 29 oktober 2013 rechtsgeldig is betekend.

De klacht berust op de opvatting dat de verdachte niet rechtsgeldig is opgeroepen voor de terechtzitting van 29 oktober 2013 nu is gebleken dat het adres waarop hij was ingeschreven in de GBA, na de – rechtsgeldige – betekening van die oproeping aan de griffier van de rechtbank maar voor de aanvang van het onderzoek ter terechtzitting, is gewijzigd in een adres in het buitenland en de oproeping niet op de voet van artikel 588 lid 2 Sv naar dit adres is toegezonden. Die opvatting is onjuist zodat de klacht faalt.

Het middel klaagt voorts over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak. Bij de beoordeling van deze klacht moet wat betreft het aanwezigheidsrecht van de verdachte in hoger beroep het volgende worden vooropgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad dienen de justitiële autoriteiten rekening te houden met de waarschijnlijkheid dat de verdachte van dat recht gebruik wil maken, en mag met het oog daarop van de verdachte die hoger beroep instelt en prijs stelt op berechting op tegenspraak, worden verwacht dat hij de in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen neemt om te voorkomen dat de appèldagvaarding hem niet bereikt of de inhoud daarvan niet te zijner kennis komt, waaronder in ieder geval kan worden gerekend dat de verdachte zich bereikbaar houdt voor zijn raadsman opdat hij in voorkomende gevallen (ook) langs die weg van het tijdstip van de behandeling van zijn zaak op de hoogte komt (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, *NJ* 2002/317, r.o. 3.36-3.37).

Het voorgaande geldt ook in het geval dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep na eerdere sluiting wordt heropend.

Voorts dient de rechter bij zijn beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang

dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, *NJ* 1999/294).

Gelet op hetgeen is vooropgesteld en in aanmerking genomen het onder 2 weergegeven procesverloop en hetgeen door de raadsman van de verdachte aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag is gelegd, kunnen de door het hof genoemde gronden de afwijzing van het verzoek dragen zodat ook deze klacht faalt.

De advocaat-generaal heeft zich niet uitgelaten over de overige voorgestelde middelen. De Hoge Raad is van oordeel dat de advocaat-generaal daartoe alsnog in de gelegenheid behoort te worden gesteld. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 10 februari 2015 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:192

Zaaknummer: 13/05860

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Appèldagvaarding niet op rechtsgeldige wijze betekend.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend.

Indien op grond van het daartoe ingestelde onderzoek als vaststaand kan worden aangenomen dat de verdachte niet is ingeschreven in een GBA en niet in Nederland is gedetineerd, en van hem ook niet een feitelijke woon- of verblijfplaats in Nederland maar wel een adres in het buitenland bekend is, geschiedt de betekening van de dagvaarding door toezending van de dagvaarding door het Openbaar Ministerie hetzij rechtstreeks aan het laatst bekende adres van de verdachte in het buitenland, hetzij door tussenkomst van de bevoegde buitenlandse autoriteit of instantie (artikel 588 lid 2 Sv). Door die toezending is de dagvaarding rechtsgeldig betekend (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, NJ 2002/317).

Het hof heeft geoordeeld dat de appèldagvaarding door rechtstreekse toezending ervan aan het adres [b-straat] te Accra-North in Ghana rechtsgeldig is betekend. Het hof heeft aan dat oordeel klaarblijkelijk ten grondslag gelegd dat dit adres heeft te gelden als het laatst bekende adres van de verdachte in het buitenland als hiervoor bedoeld. Gelet op de in 2.3 onder (i) weergegeven inhoud van het proces-verbaal van het verhoor van de verdachte door de politie, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk. De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:210

Zaaknummer: 13/02001

Wetsartikelen: 434 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsuitsluiting niet naar behoren met redenen omkleed.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het tenlastegelegde en klaagt over het oordeel van het hof dat aan het geconstateerde vormverzuim het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting dient te worden verbonden.

Het hof heeft geoordeeld dat sprake is van een onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv in verband met aan de gebruikte machtiging tot binnentreden van de woning van de verdachte klevende gebreken. Voorts heeft het hof dit vormverzuim aangemerkt als een aanzienlijke inbreuk op zowel een belangrijk strafvorderlijk voorschrift als op de door dat voorschrift gewaarborgde belangen van de verdachte, en geoordeeld dat het door het binnentreden in de woning verkregen bewijsmateriaal van het bewijs dient te worden uitgesloten.

Indien binnen de door artikel 359a Sv bepaalde grenzen sprake is van een vormverzuim als bedoeld in deze bepaling, en de rechtsgevolgen daarvan niet uit de wet blijken, moet de rechter beoordelen of aan dat vormverzuim enig rechtsgevolg dient te worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg dan in aanmerking komt. Daarbij dient hij rekening te houden met de artikel 359a lid 2 Sv genoemde factoren. Het rechtsgevolg zal immers door deze factoren moeten worden gerechtvaardigd. De eerste factor is 'het belang dat het geschonden voorschrift dient'. De tweede factor is 'de ernst van het verzuim'. Bij de beoordeling daarvan zijn de omstandigheden van belang waaronder het verzuim is begaan. Daarbij kan ook de mate van verwijtbaarheid van het verzuim een rol spelen. De derde factor is 'het nadeel dat daardoor wordt veroorzaakt'.

Indien de feitenrechter op grond van de hiervoor bedoelde weging en waardering van de wettelijke beoordelingsfactoren en aan de hand van alle omstandigheden van het geval tot het oordeel komt dat niet kan worden volstaan met de vaststelling dat een onherstelbaar vormverzuim is begaan, maar dat het verzuim niet zonder consequentie kan blijven, zal hij daaraan een van de in artikel 359a lid 1 Sv genoemde rechtsgevolgen verbinden, te weten strafvermindering, bewijsuitsluiting of niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging. Een beslissing tot toepassing van een rechtsgevolg als bedoeld in

artikel 359a Sv dient te worden genomen en gemotiveerd aan de hand van de hiervoor besproken factoren die in het tweede lid van het artikel zijn genoemd. (Vgl. HR 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, *NJ* 2004/376.)

Aan de uitoefening van de bevoegdheid tot toepassing van bewijsuitsluiting als rechtsgevolg van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, *NJ* 2013/308 nadere overwegingen gewijd.

Wat er zij van het oordeel van het hof dat sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv, is, gelet op de hiervoor aangeduide motiveringsvoorschriften, het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting het rechtsgevolg moet zijn van het door het hof aangenomen verzuim, niet naar behoren met redenen omkleed. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het oordeel van het hof dat de ‘verdachte in zijn verdediging is geschaad omdat thans niet meer is vast te stellen op grond waarvan en door wie de machtiging tot binnentreding in zijn woning is verleend’ niet begrijpelijk is in het licht van de vaststelling van het hof dat bedoelde machtiging op 12 oktober 2010 is afgegeven door de hulpofficier van justitie T.G.C. Romme, en ook overigens uit de beslissing van het hof niet blijkt welk concreet nadeel voor de verdachte door het verzuim is veroorzaakt.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:193

Zaaknummer: 13/03358

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Vertaling appèldagvaarding.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat verstek kon worden verleend tegen de niet-verschenen verdachte en voert daartoe aan dat aan hem in strijd met artikel 260 lid 5 Sv niet een vertaling in het Roemeens of in een andere voor hem begrijpelijke taal van de (essentie van de) appèldagvaarding is toegezonden.

Artikel 260 lid 5 Sv is ingevoerd bij de Wet van 28 februari 2013, *Stb.* 2013, 85, tot implementatie van Richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (*PbEU* L 280). Deze wet is in werking getreden op 1 oktober 2013 (*Stb.* 2013, 268).

Artikel 260 Sv – dat ingevolge artikel 412 lid 3 Sv ook in hoger beroep van toepassing is – luidt, voor zover voor de beoordeling van het middel van belang:

‘3. Bij de dagvaarding van de verdachte wordt opgave gedaan van de naam, het beroep en de woon- of verblijfplaats, of bij onbekendheid daarvan de aanduiding van de getuigen en deskundigen die door de officier van justitie zijn opgeroepen. Ook van de oproeping van het slachtoffer of een nabestaande voor de uitoefening van het spreekrecht, van de benadeelde partij voor zover dit nog niet op de voet van artikel 51g, tweede lid, is geschied en van een tolk wordt opgave gedaan.

4. Aan de verdachte wordt daarbij kenbaar gemaakt dat hij het recht heeft getuigen en deskundigen schriftelijk te doen oproepen of op de terechtzitting mede te brengen; hij wordt daarbij tevens opmerkzaam gemaakt op de voorschriften van de artikelen 262, eerste lid, 263, eerste, tweede en derde lid, en 278, tweede lid.

5. Indien de verdachte de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, wordt hem onverwijld een schriftelijke vertaling van de dagvaarding verstrekt dan wel wordt hem in een voor hem begrijpelijke taal schriftelijk mededeling gedaan van de plaats, datum en het tijdstip waarop de verdachte ter terechtzitting moet verschijnen alsmede een korte omschrijving van het feit en de mededelingen, bedoeld in het derde lid, tweede volzin, en het vierde lid.’

De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot voormelde Wet van 28 februari 2013 houdt onder meer in:

‘Vertolking en vertaling dragen eraan bij dat een verdachte die de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet of onvoldoende beheerst, effectief kan deelnemen aan zijn strafproces, dat wil zeggen dat hij kan begrijpen van welk feit hij wordt verdacht en dat hij in staat wordt gesteld zich daartegen te verdedigen. (...) Zoals gezegd is voor de verdachte die de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet of onvoldoende beheerst, het recht op bijstand van een tolk of vertaler van belang om te kunnen begrijpen van welk feit hij wordt verdacht, om zijn verdediging te kunnen voorbereiden en zijn proceshouding te kunnen bepalen.’

(*Kamerstukken II 2011/12, 33355, 3, p. 1-2.*)

De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. Het hof heeft de verdachte met toepassing van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep.

Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevinden zich:

- het dubbel van de dagvaarding van de verdachte om te verschijnen ter terechtzitting in hoger beroep van 2 december 2013;
- een ID-staat SKDB van 29 november 2013, inhoudende dat de verdachte de Roemeense nationaliteit heeft;
- een oproeping van een tolk in de Roemeense taal om te verschijnen op voormelde terechtzitting.

Vooropgesteld moet worden dat ingeval de verdachte de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst en niet blijkt dat aan de vereisten van artikel 260 lid 5 Sv is voldaan, dit grond kan vormen voor schorsing van het onderzoek ter terechtzitting teneinde daaraan alsnog te voldoen.

Gelet op de nationaliteit van de verdachte en de oproeping van een tolk in de Roemeense taal voor de terechtzitting in hoger beroep, zoals onder 2.3.2 weergegeven, rijst het ernstige vermoeden dat de verdachte de Nederlandse taal niet (voldoende) beheerst. Uit de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken kan niet blijken dat een schriftelijke vertaling van (de essentie van) de appèldagvaarding in de Roemeense of een andere voor de verdachte begrijpelijke taal aan hem is verstrekt. In het licht van het voorgaande moet ervan worden uitgegaan dat dit, in strijd met artikel 260 lid 5 Sv, niet is geschied. Daarom had het hof ervan blijk moeten geven te hebben onderzocht of er reden was

het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde dit verzuim te herstellen en aldus de verdachte in hoger beroep in de gelegenheid te stellen 'zijn verdediging te kunnen voorbereiden en zijn proceshouding te kunnen bepalen'. Van een zodanig onderzoek blijkt niet. Dat verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:136

Zaaknummer: 14/00030

Wetsartikelen: 260 Sv en 434 Sv

RECHTSPRAAK

Vrijspraak poging tot uitlokking niet onjuist en niet onbegrijpelijk gemotiveerd.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft bij aanvullende conclusie geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in zijn cassatieberoep, tot vernietiging van het bestreden arrest voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen en tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de door het hof gegeven vrijspraak van het in de zaak met parketnummer 05-900833-10 tenlastegelegde.

Het hof heeft de verdachte daarvan vrijgesproken. Het heeft daartoe het volgende overwogen:

‘Namens verdachte is vrijspraak bepleit van het in de zaak met parketnummer 05-900833-10 tenlastegelegde. Daartoe is aangevoerd dat niet vast is komen te staan dat de door [betrokkene 1] overgelegde briefjes met daarop de personalia van [betrokkene 3] en haar moeder door verdachte zijn geschreven. Deze briefjes kunnen dan ook niet als steunbewijs voor de door [betrokkene 1] geuite beschuldiging worden gebruikt. Bij gebrek aan ander wettig bewijs dient verdachte volgens de raadsman dan ook van het in de zaak met parketnummer 05-900833-10 tenlastegelegde te worden vrijgesproken.

Het hof heeft op grond van de wettige bewijsmiddelen niet de overtuiging bekomen dat verdachte [betrokkene 1] daadwerkelijk heeft willen uitlokken tot moord op [betrokkene 3] en haar moeder. Hoewel het hof, anders dan de raadsman, de verklaring van [betrokkene 1], mede gelet op de briefjes, betrouwbaar acht, is die verklaring te weinig concreet – in de zin van waar, wanneer en hoe de moorden hadden moeten worden uitgevoerd – om daarin een poging tot het uitlokken van een moord te lezen. Gelet hierop dient verdachte van het in de zaak met parketnummer 05-900833-10 tenlastegelegde te worden vrijgesproken.’

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. In cassatie kan niet worden onderzocht of de feitenrechter die de verdachte op grond van zijn feitelijke waardering van het bewijsmateriaal heeft vrijgesproken, terecht tot dat oordeel is gekomen.

Ingeval de rechter die over de feiten oordeelt het tenlastegelegde bewezen acht, is het aan die rechter voorbehouden om, binnen de door de wet getrokken grenzen, van het beschikbare materiaal datgene tot bewijs te bezigen wat deze uit het oogpunt van betrouwbaarheid daartoe dienstig voorkomt en terzijde te stellen wat hij voor het bewijs van geen waarde acht. Deze beslissing inzake die selectie en waardering, die – behoudens bijzondere gevallen – geen motivering behoeft, kan in cassatie niet met vrucht worden bestreden. Hetzelfde heeft te gelden in het tegenovergestelde geval dat de rechter op grond van de aan hem voorbehouden selectie en waardering van het bewijsmateriaal tot de slotsom komt dat vrijspraak moet volgen. Hieruit volgt dat het oordeel betreffende het al dan niet bewezen zijn van het tenlastegelegde, met de daartoe gegeven motivering, niet onbegrijpelijk genoemd zal kunnen worden op de grond dat het beschikbare bewijsmateriaal – al dan niet in verband met een andere uitleg van gegevens van feitelijke aard – een andere (bewijs)beslissing toelaat (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5061, NJ 2004/480).

Het hof heeft in zijn onder 3.2.2 weergegeven motivering van de vrijspraak overwogen dat het op grond van de wettige bewijsmiddelen niet de overtuiging heeft bekomen dat de verdachte [betrokkene 1] daadwerkelijk heeft willen uitlokken tot moord op [betrokkene 3] en haar moeder, op welke grond het hof kennelijk heeft geoordeeld dat het niet tot een bewezenverklaring kon komen van het tenlastegelegde pogen te bewegen tot het plegen van moord. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in zijn beroep en verwerpt het beroep van de advocaat-generaal bij het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:346

Zaaknummer: 11/05729

Wetsartikelen: 46a Sr

RECHTSPRAAK

***Aanvraag tot herziening gegrond in verband met
persoonsverwisseling.***

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat sprake is van een persoonsverwisseling.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Hetgeen door de advocaat-generaal in zijn conclusie is vermeld, geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat de politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, de aanvrager van het hem tenlastegelegde zou hebben vrijgesproken.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat hier sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, zodat de aanvraag gegrond is en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:351

Zaaknummer: 14/04701

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Zowel unus testis-klacht als klacht over bewezenverklaring valse hoedanigheid falen.

Het eerste middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring wat betreft de oplichting van [betrokkene 4] (incident 14) uitsluitend heeft doen steunen op de verklaring van één getuige (de aangever).

Blijkens de onder 2.2 weergegeven inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen heeft het hof in zijn oordeel dat de verdachte het in de bewezenverklaring als incident 14 aangeduide feit heeft begaan, kennelijk mede betrokken dat de feitelijke gang van zaken ten aanzien van dit feit op essentiële punten belangrijke overeenkomsten vertoont met de feitelijke gang van zaken ten aanzien van de in de bewezenverklaring als incidenten 1, 2 en 3 aangeduide feiten, hetgeen het hof zonder schending van enige rechtsregel heeft kunnen doen. Aldus kan in het onderhavige geval niet worden gezegd dat de in de bewijsmiddelen 8 en 9 vervatte, tot het bewijs gebezigde verklaringen van de aangever [betrokkene 4] onvoldoende steun vinden in het overige bewijsmateriaal.

Het middel faalt.

Het tweede middel klaagt onder meer dat het bewezenverklaarde, voor zover betrekking hebbend op het telkens aannemen van een valse hoedanigheid, niet kan volgen uit de gebezigde bewijsmiddelen.

Vooropgesteld moet worden dat de enkele omstandigheid dat iemand zich in strijd met de waarheid voordoet als bonafide koper niet oplevert het aannemen van een valse hoedanigheid in de zin van artikel 326 Sr. Blijkens de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de gedragingen van de verdachte in de onderhavige zaak meer omvatten dan het enkele zich voordoen als een bonafide koper. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk, nu uit die gedragingen blijkt dat de verdachte zich telkens in strijd met de waarheid heeft voorgedaan als een belangstellende die voornemens is de hem voor een proefrit ter hand gestelde fiets terug te brengen, waarbij de verdachte kennelijk telkens heeft gehandeld volgens een tevoren bedachte werkwijze, welke

werkwijze onder meer heeft bestaan uit het achterlaten van een waardeloos onderpand.

Het middel faalt in zoverre.

Het derde middel komt op tegen de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer van een aantal inbeslaggenomen voorwerpen.

Zonder nadere motivering, die in de bestreden uitspraak ontbreekt, is niet begrijpelijk het oordeel van het hof dat de aan het verkeer onttrokken verklaarde voorwerpen, die door het hof klaarblijkelijk zijn opgevat als een gezamenlijkheid van voorwerpen, van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang. Nu in dit geval is voldaan aan de voorwaarden voor verbeurdverklaring van deze gezamenlijkheid van voorwerpen, heeft de verdachte echter onvoldoende belang bij vernietiging op dit punt.

Het middel leidt mitsdien niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:326

Zaaknummer: 14/01169

Wetsartikelen: 342 Sv en 326 Sr

RECHTSPRAAK

Dat verdachte het motorvoertuig heeft bestuurd, kan niet uit het bewijsmiddel worden afgeleid.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring onvoldoende met redenen heeft omkleed nu uit het door het hof gebezigde bewijsmiddel niet kan volgen dat de verdachte het in de bewezenverklaring bedoelde motorvoertuig heeft bestuurd.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 9 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:352

Zaaknummer: 14/01505

RECHTSPRAAK

Gegronde motiveringsklacht poging tot opzettelijk toebrengen van zwaar lichamelijk letsel.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de bewezenverklaring wat betreft het opzet van de verdachte onvoldoende heeft gemotiveerd.

Gelet op het aldus aangevoerde en in aanmerking genomen dat door het hof tot het bewijs is gebezigd een verklaring van de verdachte (bewijsmiddel 1) onder meer inhoudende ‘ik merkte niet dat het portier van de auto open ging en dat ik bij mijn gordel werd gepakt’ is de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte heeft gehandeld ter uitvoering van het door hem voorgenomen misdrijf om aan [verbalisant 1] opzettelijk zwaar lichamelijk letsel toe te brengen niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:349

Zaaknummer: 13/02552

Wetsartikelen: 45 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Het seksueel binnendringen in de vagina door de verdachte kan niet uit zijn verklaring worden afgeleid.

Het middel klaagt dat het hof het verzoek om de aangeefster [betrokkene] als getuige te horen heeft afgewezen op gronden die deze afwijzing niet kunnen dragen.

Het verzoek van de verdediging strekt ertoe om de aangeefster [betrokkene] als getuige te horen over haar bij de politie afgelegde verklaring, uit welke verklaring valt af te leiden dat de verdachte met een of meer vingers in haar vagina is gegaan. Het hof heeft het verzoek afgewezen op de grond dat daartoe geen noodzaak en geen verdedigingsbelang bestaat aangezien reeds uit de eigen verklaring van de verdachte dat hij de ontblote vagina van de aangeefster heeft betast en gestreeld, volgt dat hij het vrouwelijk geslachtsdeel is binnengedrongen. Die gevolgtrekking is niet begrijpelijk nu zodanig binnendringen niet uit de verklaring van de verdachte kan worden afgeleid. De motivering van het hof van de afwijzing van het getuigenverzoek schiet dan ook tekort.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:350

Zaaknummer: 13/02516

Wetsartikelen: 243 Sr en 263 Sv

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaring witwassen toereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat uit de bewijsvoering van het hof niet kan volgen dat het in de bewezenverklaring genoemde geldbedrag van € 40.850 uit enig misdrijf afkomstig was.

Dat onder een verdachte aangetroffen contant geld 'uit enig misdrijf afkomstig is', kan, indien op grond van de beschikbare bewijsmiddelen geen rechtstreeks verband valt te leggen met een bepaald misdrijf, niettemin bewezen worden geacht indien het op grond van de vastgestelde feiten en omstandigheden niet anders kan zijn dan dat het geld uit enig misdrijf afkomstig is (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM0787, NJ 2010/456).

Blijkens zijn bewijsvoering heeft het hof kennelijk geoordeeld dat het op grond van de vastgestelde feiten en omstandigheden niet anders kan zijn dan dat het in de bewezenverklaring vermelde geldbedrag uit enig misdrijf afkomstig is. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof onder meer heeft vastgesteld (i) dat het gaat om een contant geldbedrag van € 40.850, (ii) dat dit geldbedrag is aangetroffen in een plastic tas in een duivenhok direct achter de deur van de verdachte bewoonde woonwagen, alsmede (iii) dat de verdachte blijkens informatie van de Belastingdienst samen met zijn partner als inkomsten slechts beschikte over een uitkering die gemiddeld over de voorgaande vijf jaar minder dan € 22.000 per jaar bedroeg, en (iv) dat de verklaring van de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep dat [betrokkene 2] dat geldbedrag aan hem in bewaring had gegeven, niet aannemelijk is.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:325

Zaaknummer: 13/05935

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot aanhouding van de behandeling van het klaagschrift onvoldoende gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de rechtbank bij haar beslissing een onjuiste maatstaf heeft toegepast, althans haar beslissing ontoereikend heeft gemotiveerd.

De rechtbank heeft het beklag gegrond verklaard en daartoe overwogen dat – kort gezegd – uit het handelen en nalaten van de officier van justitie met betrekking tot het beslag moet worden afgeleid dat ‘blijkbaar het strafvorderlijk belang teruggave van de auto aan klager niet in de weg staat’. Mede in het licht van het door de officier van justitie gedane verzoek tot aanhouding van de behandeling van het klaagschrift teneinde het dossier te kunnen aanvullen met ontbrekende stukken, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk, nu de rechtbank niet ervan blijk heeft gegeven bij haar oordeel te hebben betrokken dat en waarom die gelegenheid niet kon worden geboden.

De motiveringsklacht slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:341

Zaaknummer: 14/04538

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht voorwaardelijk opzet doodslag.

Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde opzet van de verdachte uit de gebezigde bewijsmiddelen niet kan volgen.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat bij de verdachte sprake is geweest van voorwaardelijk opzet op de dood van [slachtoffer]. Met zijn overweging dat 'de verdachte uit de enkele omstandigheid dat hij het slachtoffer op enig moment niet meer waarnam, onder de gegeven omstandigheden redelijkerwijze niet de conclusie heeft mogen trekken dat het slachtoffer zich niet meer voor de vrachtwagen bevond' heeft het hof, dat heeft vastgesteld dat de verdachte reeds na een seconde is doorgereden, als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de verklaring van de verdachte dat hij 'dacht dat het slachtoffer in de berm zou staan' niet aannemelijk is.

Daarvan uitgaande en mede in aanmerking genomen dat de verdachte [slachtoffer] in het zicht heeft gehad toen deze aan de vrachtwagen hing, hij – in de woorden van de toelichting op het middel – door telkens te remmen en weer langzaam op te trekken heeft geprobeerd [slachtoffer] ertoe te bewegen de vrachtauto los te laten, en hij op een gegeven moment [slachtoffer] niet meer zag, geeft het oordeel van het hof dat de verdachte door verder te rijden met de vrachtauto, bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat [slachtoffer] zou komen te vallen en zou komen te overlijden door onder de rijdende vrachtauto te komen, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het evenmin onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:347

Zaaknummer: 14/03187

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Hof heeft verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep.

Het middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Het hof heeft de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep op de grond dat – kort gezegd – het beroep niet is ingesteld op de wijze als bedoeld in HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, *NJ* 2010/102.

Het middel klaagt terecht dat het hof het voorgaande heeft miskend, nu uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep – zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6 – blijkt dat een door de verdachte op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman op die terechtzitting is verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:327

Zaaknummer: 14/01497

Wetsartikelen: 279 Sv

RECHTSPRAAK

Artikel 80a RO: conclusie.

De Hoge Raad heeft kennisgenomen van de in de conclusie van de procureur-generaal verwoorde zienswijze omtrent de door het parket voorgestane verandering in de tot nu toe door het parket in de praktijk gevolgde werkwijze met betrekking tot het innemen van – schriftelijke – standpunten strekkende tot toepassing van artikel 80a RO. Deze wijziging komt erop neer dat het parket op termijn, hoewel daartoe in de gelegenheid gesteld, zal gaan afzien van het geven van een standpunt over toepassing van artikel 80a RO.

Tekst noch strekking van artikel 80a RO verzet zich ertegen dat het parket afziet van het innemen van een standpunt over toepassing van deze bepaling. Het voorschrift van artikel 439 lid 1 Sv dat de procureur-generaal een op schrift gestelde conclusie neemt, staat daaraan niet in de weg, aangezien deze bepaling het oog heeft op andere gevallen dan de in artikel 80a RO bedoelde.

In zijn arresten van 11 september 2012 heeft de Hoge Raad (in r.o. 2.6.3) voor de situatie waarin de procureur-generaal zijn standpunt over de toepasselijkheid van artikel 80a RO kenbaar maakt op een door de rolraadsheer bepaalde rechtsdag en schriftelijk blijkt geeft van zijn standpunt dat artikel 80a RO voor toepassing in aanmerking komt, geoordeeld dat alsdan de raadsman van degene door of namens wie het beroep is ingesteld, binnen twee weken nadien schriftelijk kan reageren op dat standpunt.

Wanneer de procureur-generaal afziet van het innemen van een standpunt over toepassing van artikel 80a RO dan wel op de daarvoor bepaalde rechtsdag mondeling het standpunt inneemt dat artikel 80a RO kan worden toegepast – en dus niet een op schrift gestelde conclusie neemt waarvan ingevolge artikel 439 lid 3 Sv een afschrift aan de raadsman wordt toegezonden –, is voor schriftelijk commentaar op de conclusie als bedoeld in artikel 439 lid 5 Sv, geen plaats.

In het geval dat de Hoge Raad van oordeel is dat de zaak zich niet leent voor toepassing van artikel 80a RO zal de procureur-generaal op een daartoe bepaalde rechtsdag zijn op schrift gestelde conclusie nemen en zal de raadsman van de verdachte dan wel de advocaat van de

benadeelde partij zijn schriftelijk commentaar aan de Hoge Raad kunnen doen toekomen.

De Hoge Raad is van oordeel dat de aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen omdat de partij die het cassatieberoep heeft ingesteld klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep dan wel omdat de klachten klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden.

De Hoge Raad zal daarom – gezien artikel 80a RO en gehoord de procureur-generaal – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:96

Zaaknummer: 13/04605

Wetsartikelen: 80a RO

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklachten valsheid in geschrifte en opzettelijk valselijk opmaken van een geschrift.

Het beroep is ingesteld door de advocaat-generaal bij het hof. Deze heeft bij schriftuur middelen van cassatie voorgesteld. De schriftuur is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Het tweede middel klaagt over het oordeel van het hof ten aanzien van het onder 1 tenlastegelegde dat de *legal opinions* niet als vals kunnen worden aangemerkt.

Blijkens zijn overwegingen heeft het hof vastgesteld dat in de in de tenlastelegging bedoelde *legal opinions* D/1415 en D/1428 is vermeld dat het verstrekken van garanties, respectievelijk een garantie, ten behoeve van derden niet specifiek in artikel 25.6 van de Statuten van Havenbedrijf Rotterdam N.V. is genoemd als een transactie die is onderworpen aan voorafgaande toestemming van de raad van commissarissen, alsook dat deze vermelding gelet op onderdeel l van artikel 25.6 van de Statuten onjuist is, welk onderdeel in de *opinions* niet is opgenomen. Dat oordeel is, in aanmerking genomen de in 4.2 weergegeven inhoud van de desbetreffende stukken, niet onbegrijpelijk. In het licht van die vaststellingen en in aanmerking genomen dat het hof heeft overwogen dat de verdachte onderdeel l van artikel 25.6 opzettelijk niet in de *legal opinions* heeft opgenomen, is het oordeel van het hof dat de tekst die in de *legal opinions* onder A en d is opgenomen niet als vals kan worden aangemerkt, nu in die *opinions* een passage is opgenomen waarin aandacht wordt gevraagd voor een mogelijk dispuut over de vraag of voorafgaande toestemming van de raad van commissarissen is vereist, niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel slaagt.

Het derde middel klaagt over het oordeel van het hof ten aanzien van het onder 2 tenlastegelegde dat geen sprake was van opzet op het valselijk opmaken van een geschrift.

Blijkens zijn overwegingen heeft het hof vastgesteld dat de verdachte de in de tenlastelegging bedoelde certificaten heeft opgesteld. Het hof heeft zijn oordeel dat de verdachte die certificaten niet opzettelijk valselijk heeft opgemaakt gegrond op de vaststellingen dat deze

documenten door [betrokkene 1] zijn getekend en niet kan blijken dat [betrokkene 1] over de inhoud van deze stukken opmerkingen heeft gemaakt tegenover de verdachte. Deze omstandigheid sluit, anders dan het hof kennelijk heeft geoordeeld, evenwel niet uit dat bij het opstellen van de bedoelde certificates sprake was van het in de tenlastelegging bedoelde opzet van de verdachte. Het oordeel van het hof is mitsdien ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 1 en 2 tenlastegelegde, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:345

Zaaknummer: 13/03077

Wetsartikelen: 225 Sr

RECHTSPRAAK

Klager niet-ontvankelijk nu in de strafzaak al is beslist tot teruggave van het inbeslaggenomen bedrag.

Het cassatieberoep is gericht tegen een beschikking van de Rechtbank Rotterdam van 29 oktober 2013 waarbij het klaagschrift van de klager strekkende tot teruggave van het onder de klager inbeslaggenomen geldbedrag van € 18.620 ongegrond is verklaard.

Uit door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen blijkt dat deze rechtbank op 19 november 2013 vonnis heeft gewezen in de strafzaak tegen de klager, waarbij de teruggave is gelast van het inbeslaggenomen en nog niet teruggegeven geldbedrag van € 18.620.

Deze beslissing omtrent het beslag in de strafzaak betekent dat de klager, die teruggave heeft verzocht van het geldbedrag ten aanzien waarvan inmiddels bij voormeld vonnis is beslist, geen belang meer heeft bij zijn beroep tegen de bestreden beschikking. In die beschikking is immers naar haar aard een beslissing gegeven in afwachting van het oordeel van de strafrechter dienaangaande. Door de beslissing omtrent het beslag in de strafzaak tegen de klager kan op het bestaande klaagschrift geen (andersluidende) beslissing meer volgen. De klager dient daarom in het beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard (vgl. HR 8 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB8989, NJ 2008/53). De omstandigheid dat tegen voornoemd vonnis door de officier van justitie hoger beroep is ingesteld maakt dit niet anders.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:336

Zaaknummer: 14/03673

Wetsartikelen: 552a Sv